

[Erhard Jakobsen.]

den retning — men vi mener bare, at tidspunktet ikke er det rigtige. Når vi ikke anser tidspunktet for at være det rigtige, er det af to grunde. Det er for det første, fordi vi har godkendt, at der nedsættes nogle udvalg, som skal komme med en indstilling. Vi har ude i befolkningen i noget for høj grad fået givet det indtryk, at vi flakker fra det ene til det andet: så bestemmer vi det, og så holder vi op med det, og så begynder vi på noget andet. Lad os nu gøre løbet færdig. Lad disse udvalg sagligt lægge frem, hvad de mener de kan gøre ved det. Lad os lige så sagligt og grundigt gå det igennem og eventuelt sige — for det kan godt være, det bliver resultatet — at det duer ikke. Så er tidspunktet til eventuelt at sige: det duer ikke, vi kan ikke bruge det, det er ikke betryggende nok. Men ikke endnu.

Det var den ene ting. Den anden ting er styrelsesloven, som vi jo er nogle stykker her i det høje ting der har foreslået ændret eller i alt fald vil opfordre regeringen til at foreslå ændret. Der vil jeg sige, at alle de bekymringer, der er nævnt her i dag, og som vi fra centrum-demokraterne deler, dem deler vi, ikke bare når talen er om Roskilde universitet, men fuldt så meget, når talen er om alle andre højere læreanstalter. Det er kommet tydeligere frem, det er blevet mere outreret, renlivet på Roskilde universitetscenter, men det trives i bedste velgående, i alt for godt velgående, på de andre universiteter og de andre læreanstalter. Det kan vi kun gennem ændring af styrelsesloven dæmme op for, og så kommer det jo ind i billedet: ændrer vi styrelsesloven, hvordan vil det så virke ind på disse ting? Hvordan vil det virke ind sammen med det, som de tre udvalg skal komme med? Først når vi har det billede, mener jeg, tiden er inde til, at vi kan sige noget.

Men jeg er ikke ked af, at de to forslag er kommet. Jeg synes, det er udmærket at fortælle alle, der har noget som helst med denne sag at gøre, at institutionen hænger i den tyndeste tråd, som man overhovedet kan tænke sig. Og det er dobbelt beklageligt, fordi vi vel alle sympatiserer med tanken både om basisuddannelse, om projektundervisning og om mange andre moderne metoder, men hvad vi ikke sympatiser med, er, at man bruger det offentlige penge til at

lave politisk virksomhed med, ganske simpelt dette at man tror, man skal sidde og reformere samfundet, fordi man er klogere end alle de andre. Aldeles ikke. Vi trænger ikke til nogen, der undervises i, hvordan samfundet skal se ud; vi ser gerne samfundet analyseret, og vi ser gerne samfundskritik, men så beder vi bare om, at kritikken også kritiserer kritikken, og det er det, man glemmer. Man kritiserer det bestående, og man sluger rådt alt, hvad der er af nyt, som man tror er nyt, men hvoraf meget er gammelt.

Se, det vil vi ikke se statens penge brugt til. Vil nogen lave politiske studiekredse, må de betale dem selv eller eventuelt få understøttelse efter aftenskoleloven, men i hvert fald ikke kalde det videnskab og kalde det undervisning og spilde unge menneskers tid på den slags. Hvis unge mennesker vil have spildt deres tid på den måde, kan de gå ind i de politiske foreninger og spilde den dér — jeg ved, hvor meget tid der kan spildes dér på at diskutere teorier af forskellig art; det må de gerne, men de må bare ikke kalde det universitet og undervisning osv. Det er det, vi vil have sondret ud fra de moderne former for undervisning, som vi er helt klar over det er nødvendigt at få frem.

Det, der er sket på Roskilde universitet og andre steder, er jo kun et led i en samlet bestræbelse, der stammer helt tilbage fra det såkaldte ungdomsoprørs og studenteroprørs tid. Det er de samme navne, der går igen, dem, der var med til at lave molotovcocktails og forskelligt andet under Verdensbankhistoren, det er de samme navne, der nu er gået igen forskellige steder i alt dette her. Det er også dem, der går igen i en hel række af vore kulturinstitutioner og prøver at udnytte den interesse for kultur, der er, den interesse, der er for at bruge penge på kultur — den søger de at udnytte til at dreje det over i den bestemte retning, som de vil have det over i. Det skal der sættes en stopper for, alle steder hvor vi kan komme af sted med det, men lad os sørge for, at vi ikke samtidig stopper en udvikling, som vi alle sammen ved er helt nødvendig, og fru Hanne Reintoft har fuldstændig ret i, at er der noget, dette land ikke har råd til, så er det at stoppe op for enhver bestræbelse, hvorved vi gør flere folk endnu dygtigere, end de er i forvejen, og vi derved